

FRONTIERA

2

ediția a II-a, revizuită și adăugită

Colecție coordonată de Michael Haulică

Cuprins

PARTEA A TREIA	7
19. Trei prieteni și poarta către altă lume	7
20. Începuturi și sfârșituri	24
21. Golf-Morell	37
22. În universul Ochiului	53
23. Victorii și înfrângeri	67
24. În drum spre Morell pe Kawa	83
25. Din nou despre afaceri	97
26. Diverse jocuri, mai mult sau mai puțin periculoase	114
27. Pe muchie de cuțit	132
PARTEA A PATRA	151
28. Cu cărțile pe față	151
29. Ran-Tan-Taggle	165
30. N-dimensional	180
31. Exploratori fără voce	196
32. Târguri, atacuri și soluții	212

33. Opțiuni	226
34. Noi pericole. Dezvăluiri	238
35. Rezolvări dimensionale	249
36. Mutanții multiversului	262
 Anexă. Specii non-umane cu rol important în carte	 271

PARTEA A TREIA

19. Trei prieteni și poarta către altă lume

Era târziu. Timm își târa obosit picioarele peste pavajul cubic al pieței. Frunzele căzute foșneau sub pașii lui, stârnind o muzică stranie. Siddma revenise la ocupațiile zilnice lipsite de importanță din Flonnya. În timpul absenței lui nu se întâmplase nimic notabil – poate cu excepția faptului că relațiile dintre siddmele și oamenii din Parc se îmbunătățiseră. Dar era doar o victorie palidă față de ce și-ar fi dorit. Alepp încercase să-l sfătuiască, plin de înțelepciune:

– Ai o viață lungă înaintea, Timm. Și știi ce e răbdarea. A trebuit s-o luați de la început, tu și mama ta. Va veni și vremea când vei face lucruri mai importante. Acum bucură-te că ai reușit să câștigi o poziție de ambasador, chiar dacă într-un colț de univers...

– Miluiește-mă și pe mine cu ceva!

Vocea hărăită, de mecanism neuns, îl smulse din reverie. Cercetă cu luare aminte ființa din fața sa, dar nu reuși să treacă dincolo de gluga mantiei făcută parcă din pânză de sac. Nu semăna cu călugării Ordinului Auriu.

– Miluiește-mă și pe mine cu ceva!

Mâna întinsă a cerșetorului se vâră cu ostentație în fața lui. Sâsâi și-și vârî fără chef degetele ciolănoase între faldurile mantalei verzi, scoțând o monedă coclită de vreme. O aruncă în căușul palmei cerșetorului. Apucând moneda cu o dexteritate ieșită din comun, acesta îl prinse de încheietură. Timm tresări – surprins mai curând de asprimea mâinii decât de gest – și făcu un pas în spate. Doi călugări ai Ordinului Auriu se apropiaseră iscoditori.

– Ai nevoie de ajutor?

Cerșetorul își apăsa buzele pietroase pe mâna ciolănoasă, bolborosind mulțumiri și binecuvântări. Demnitatea îl determină pe siddma să-și îndrepte spatele și să bagatelizeze incidentul.

– Ta-ta-ta, nu, mulțumesc, mă descurc! Cerșetori..., încercă el să dea o tentă glumeață situației oarecum ridicole în care se afla.

Călugării trecură pe lângă ei privind suspicioși la manta-ua din pânză de sac care stătea grămadă peste mâna pe care, discret, Timm încerca să și-o retragă.

– Dacă totuși e nevoie..., insistară ei.

– Ta-ta-ta, nu-nu! E în regulă!

Călugării se îndepărtară. Ca prin farmec, cerșetorul încetă cu bolboroselile și sărutările. Capul se dădu puțin pe spate, în poziția aceea aplecată, și siddma putu sesiza un chip ca al unei statui, dar cu o textură stranie. Părea a fi umană.

– Ai două minute, luminăția ta?

Vocea hârâită îi zgâria timpanul. Încercă să-și păstreze calmul și înclină din cap.

– Nu aici! replică scurt interlocutorul și făcu un gest discret cu capul în direcția în care se îndepărtaseră călugării.

În mod normal, n-avea de ce să se teamă. Dacă cel din fața lui era un asasin plătit, și-ar fi dus misiunea la îndeplinire fără să șovăie atunci și acolo. Situația era încă departe de a-i scăpa de sub control, așa încât își retrase încet mâna din palma aspră și se răsuci pe călcâie fără un cuvânt. Căută să-și compună aceeași mină pe care o avusese înainte de incident și-și continuă drumul prin piață, împrăștiind frunzele căzute. Ochii fațetați, cu o vedere periferică excelentă, surprinseră trupul umil al cerșetorului în drumul său spre altă ieșire a pieței. Trebuia doar să-și vadă de drum; dacă cerșetorul era atât de interesat de o discuție cu el, nu avea să îl piardă din ochi.

Norii grei se strânseseră deja deasupra Flonnyei, dar umbra cu care acopereau pământul era dispersată de multitudinea de felinare aprinse de pe străzi. Lumea era tot mai puțină la ora aceea, lăsând locul patrulelor. Pe măsură ce se apropia de casă, Timm devenea tot mai convins că enigmaticul cerșetor fusese luat la rost de persoanele de ordine. Pe de o parte, se simțea ușurat la gândul respectiv. Pe de alta, străinul îi stârnise curiozitatea. Urcă treptele reședinței și desfăcu ivărul complicat. Cu pași obosiți, se apropie de lavița pe care știa că lăsase cupa cu seu și o aprinse. Se întinse, încercând să-și dezmoștească oasele afectate de vremea umedă, apoi își desfăcu roba-eșarfă și se răsuci ca s-o așeze pe bolovanul sculptat din mijlocul încăperii.

Făcu gestul doar pe jumătate. În fața ochilor săi uluiți stătea cerșetorul, cu capul plecat.

– Ta-ta-ta, cu... cum ai intrat a... aici?

– Contează că sunt înăuntru, veni răspunsul obraznic în contrast evident cu slugărnicia din piață.

Timm așează roba-eșarfă acolo unde intenționase. Odată trecut momentul de derută, educația își reintra în drepturi. Pentru un siddma, nimic nu justifica încălcarea ospitalității.

– Ta-ta-ta, îți pot oferi ceva?

Deschise ulciorul plin cu larve și-și alege câteva dintre cele mai suculente, așezându-le pe un platou de argilă uscată.

– Un ceai este suficient, mulțumesc, răspunse oaspetele.

Timm se îndreaptă spre locul în care ținea ierburile și alege un soi despre care știa că era apreciat atât de siddme, cât și de oameni. Când băutura străinului fu gata, i-o servi într-o cană meșteșugit lucrată, apoi se așează și el în fața lui, pregătindu-se să mănânce larvele.

– Nu te-ai schimbat deloc, glăsui cerșetorul, luând o gură din lichidul fierbinte.

Timm înghiți pe nemestecate larva și scrută din nou ființa din fața sa. Cerșetorul își duse cu grijă mâinile aspre spre cap și, îndoind atent marginile glugii, o dădu pe spate. Timm tresări când chipul împietrit i se revelă în întregime, dar se controlează. Liniștindu-se, își permise s-o studieze mai atent și îl izbi aparența de piatră pe care o dădea.

– Nu mă recunoști, bătrâne Timm?

– Ta-ta-ta, Adrian...?! Adrian Kavinsky?! Siddma șuieră, uluit. Ce e cu fața aceasta? Ce ți-au făcut acolo, pe Bal'l'tan?

Adrian cuprinse cu ambele mâini cupa și o apropie de buze, sorbind liniștit. Când isprăvi, o așează pe podea.

– Nu m-a transformat nimeni, bătrâne prieten.

Își acoperi fața cu palmele, apoi le îndepărtă. Timm icni. Masca de piatră dispăruse, lăsând locul feței nerase a omului.

Respecta-ta-ta... Ce vrăjitorie mai e și asta?

– Am fost în Deșert.

– Ta-ta-ta, în Deșert? Cum ai ajuns acolo?

– Am câștigat concursul. Am mers pe Calea Învingătorilor.

– Ta-ta-ta, ultimul concurs?! Dar... dar bardul s-a întors, cântând despre călătorii care au pierit. Își frecă incisivii proeminenți: Trebuia să ascult baladele lui, poate că atunci ți-aș fi remarcat numele...

– Mai bine că nu le-ai ascultat, comentă grăbit Adrian. Sunt unele pasaje pentru care... hm... mi-aș dori să-i fi făcut de petrecanie pe acele tămuri puțin umblate.

– Ta-ta-ta, de ce, pentru numele Celor Străvechi, să fi făcut asta?!

Omul îi povestește. Vorbi despre Pulbere-de-Stele și sentimentele contradictorii care-l încercau în ceea ce o privea. Descrie cetatea-poartă ce ducea către universul Deșertului. Apoi îi spuse toate cele aflate de la Togura.

Când isprăvi, încăperea rămase învăluită în tăcere.

– Ta-ta-ta, dragul meu prieten – vorbi în cele din urmă Timm – în mod normal, mi-ar veni tare greu să cred ce-am auzit. Știu că școlile precum cea de pe Bal'l'tan sunt pline de misticism, dar vorbele tale depășesc orice mi-aș fi imaginat până în urmă cu câteva luni. Însă... am bătut Regatul Flonnyei și am stat alături de călugării Ordinului Auriu. Iar istoria ta se potrivește între ale lor. Acum înțeleg de unde au apărut acele povești cu mult-așteptatul Domn Mutant al Deșertului. Însă... n-ar trebui să fie o ființă fantastică? Adică, nu mă înțelege greșit – te respect mult și ne leagă lucruri deosebite. Dar... tu zeu?

– În devenire. Sau decădere, depinde cum vor merge lucrurile. Crede-mă, bătrâne, că, dacă ai fi avut de-a face cu

Deșertul, ai fi început și tu să pui sub semnul întrebării tot ce știi despre lume.

– Ta-ta-ta, nu te contrazic. Doar că prefer să păstrez lucrurile la un nivel rațional.

– Tocmai de aceea am apelat la tine. Dacă am încredere în cineva că mă poate ajuta în toată șarada asta, tu ești acela.

– Ta-ta-ta, mulțumesc. Păi... am impresia că, deocamdată, n-avem prea multe opțiuni. Putem să ignorăm totul, sau să mergem la situl cu pricina.

– Eu aș alege a doua cale...

– Ta-ta-ta, bănuiesc. Partea bună e că acolo îl vom întâlni pe Kândeerlej.

– Mai lipsește doar Melanya...

Timm se mulțumi să sâsâie, fără să comenteze.

– Așadar, vii cu mine?

– Ta-ta-ta, firește! Sunt tare curios ce e cu toată șarada asta... Și nu pot rata ocazia să văd un nêe în carne și oase! Lasă-mi doar câteva zile, să-mi pun lucrurile în ordine.

*

Dădură pinteni animalelor. Drumul urma cursul fluviului Nallom spre amonte. În stânga călătorilor, dincolo de apele albastre, marginea podișului Ligget creștea treptat. „Podișul fără sfârșit”¹ se deosebea în toate privințele de celelalte de pe Elba. La sud, în locul de întâlnire cu munții, era despărțit de podișul Tordax prin faleze adânci, pentru a coborî în dreptul orașului Flonnya până aproape de nivelul Marii Câmpii a

¹ Get – platou, întindere aflată la înălțime (în limba crimb în text)

Bruggului. Omul și siddma trecură pe lângă marile rezervații regale de adalazi, ale căror turme hălăduiau nestingherite de colo-colo pe platourile netede ale podișului. Vegetația sărăcăcioasă deveni tot mai rară, ajungând ca, la contactul cu munții, doar câteva tufișuri țepoase să mai răsară printre rocile dure ce aminteau de tet-a-zja, piatra lumilor arggere.

Drumul era sinuos, urmând cursul fluviului, și singura neplăcere era provocată de țăntării care roiau cu nemiluita. Limba ascuțită a siddmei plesnea în stânga și în dreapta, dar nu reușea să facă față atacului micilor vietăți, astfel încât nu le rămase decât să îndure acel supliciu, acoperindu-se cât mai bine, mai ales când se așezau să se culce în vreun adăpost de frunze ridicat pe malul apei.

Nu după multă vreme ajunseră în apropierea locului de confluență a fluviului cu râul Cadass. Adrian stabilise un ritm infernal și Timm regretă că nu putea admira în liniște imaginea dată de contrastul dintre apele albastre ale fluviului și cele cristaline ale afluentului său. Dar se grăbeau să ajungă la primele sate, situate în amonte, de unde sperau să facă rost de o călăuză care să îi treacă dincolo de muntele Iko.

Locuitorii acestor sate erau ființe simple, în marea lor majoritate umanoide, iar jurisdicția lor era oarecum incertă, întrucât se aflau destul de departe de oricare dintre cele cinci mari orașe ale planetei. Când și când, administrațiile din Okk și Flonnya îi băgau în seamă pentru o perioadă scurtă de timp, dar asta nu tulbura obiceiurile împământenite.

Pescarii trăiau simplu, pescuind azi ca să aibă ce mânca mâine, sărbătorind periodic abundența apelor și pe mentorul lor, Cadass – conducătorul grupului expediționar care descoperise râul omonim și continuase să facă studii geologice până la izvoarele acestuia, în munții Adeas de Est, găsindu-și